

"I Have a Dream"

Un relat de: [Joan Colom](#)

Fa onze mesos que vaig escriure un comentari en el fil "Què utilitzeu més, el mòbil o l'ordinador?", creat per Papallona en el fòrum Miscel·lània de RACÓ CATALÀ. El reproduïxo tot seguit:

Dedicat als usuaris compulsius de mòbil, sobretot a aquells que no el deixen en pau ni tan sols quan van pel carrer, de vegades per la seva esquerra, sense mirar si se'ls apropa algú de front.

Temps era temps, els senyors de l'Eixample de Barcelona sortien els diumenges a passejar amb La Vanguardia desplegada davant dels ulls. No eren perillosos perquè caminaven molt pausadament i miraven de fer-ho per la seva dreta, ben arrambats als edificis.

Anys després, calia anar en compte amb les mestresses de casa quan sortien del supermercat, perquè no era inusual que es possessin a repassar el ticket de la compra. Mentre van anar amb cistell o bosses no hi va haver problema, perquè s'havien d'aturar per prendre el ticket i mirar-lo detingudament. Quan van sortir els carretons de dues rodes tampoc es produïen situacions de risc, perquè encara que no sempre paraven la marxa per examinar el paperet, els carrets anaven per darrera, arrossegats, i com a molt el vianant despistat podia topar amb la portadora. Més fumut va ser quan aquests models van donar pas als de quatre rodes, teòricament més còmodes i que es duïen per davant: si el comprador o compradora es despistava repassant la suma, ja era el carretó el que impactava contra els genolls del transeünt.

En aquest moment proliferen dos especímens inquietants per al pacífic vianant: l'un és "el whatsappeador a un mòbil pegado", que podria dir l'inefable Quevedo, autoparfrasejant-se a la vista dels energumens que deambulen pels carrers sense apartar la mirada de la pantalleta; l'altre, el genet que circula per la vorera, muntat en qualsevol mena d'estri rodat (motoritzat o no), driblant tot aquell que s'interposa en el seu camí.

L'apocalipsi pot arribar en un futur no gens llunyà, quan aquestes dues presències urbanes es refonguin en una de sola, gràcies als avenços tecnològics. Sense intenció de ser malastruc, qualsevol nit pot ser que m'incorpori en el llit amarat d'una suor freda i cridant allò de "I Have a Dream", però no haurà estat cap premonició de temps millors sinó un un malson que podria esdevenir realitat: carregat amb l'ordinador portàtil (tot i dur-lo sense la bateria, pesa un ronyó), vaig cap a la biblioteca pública per connectar-me al Racó; camino per la meva dreta amb pas decidit i de sobte, en acabar de superar el xamfrà, veig avançar cap a mi un exèrcit de clònics muntats en aquesta mena de segways sense pal ni manillar que disposen de regulació giroscòpica de l'equilibri. Aquests peculiars criatures (són vianants o conductors?) no miren endavant perquè tenen la vista clavada en l'smart-phone, que tenallen amb les dues mans sense parar de moure els polzes, tot confiant en la intel·ligència del seu vehicle d'última generació, equipat amb càmera i sistema de conducció automàtica. A més, l'autoritat viària no s'atreveix a treure'ls de les voreres perquè, angelets, no contaminen el medi ambient i paguen religiosament la taxa de circulació de vehicles elèctrics.

Fins aquí, el relat apocalíptic que vaig publicar a RACÓ CATALÀ. En aquell moment no podia saber que el tema dels segways, almenys dels que es lloguen, seria un dels denunciats pels que protesten contra el turisme massificat d'algunes ciutats, que incideix negativament en la qualitat de vida dels residents, protestes que s'han deixat sentir darrerament potser de forma massa intempestiva i mal orientada. I mentrestant, sembla que tant l'Ada Colau a Barcelona com en Joan Ribó a València (sóc un barceloní que, ara per ara, resideix a València) han imposat restriccions a la circulació d'aquesta trastos diabòlics.